Ч. 33 Неділя 12 (24) лютого 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Про внутрішню ситуацию в теперішній хвили пишуть нам з Відня.

Коаліциї сила не ослабла доси ні трохи, так, що і триванє теперішного кабінету зовсім певне. В комісиї буджетовій заявили бесідники скоалізованих трех сторонництв, що они до кабінету кн. Віндішґреца відносять ся з всяким довірєм. Проте всякі слухи про уступленє кн. Віндішґреца, або про непорозуміня межи сторонництвами коаліцийними — взяті просто з воздуха. Парлямент почав вже дальші розправи над новим законом карним. Перед сьвятами великодними прийде ще на порядок дневний реформа податкова, найважнійша для наших хлїборобів та дрібних промисловців. Делеґация галицка, Русини і Поляки, будуть стреміти передовсїм до того, щоби континґенти всяких податків для Галичини були зменшені. З реформи податкової вийдуть полекші для ґрунтового податку до високости 10 процент від одного золотого, для промисловців дрібних до 18 проц. Надїятись треба також опустів в податку домово-клясовім. Перед сьвятами продовжить Палата також провізорию буджетову на дальші три місяцї. По святах почнуть ся розправи над буджетом.

Клюб Гогенварта порішив па засїданю 20. лютого стояти при заснованю ґімназиї словеньскої в Цилеї. Молодочехи віддадуть також голоси свої в користь Словенцїв. Клюб руский і коло польске ще не обговорювали сеї справи, але имовірно попруть оправдані бажаня Словенцїв. Навіть і не вся лївиця противна сїй справі, лиш национали нїмецкі зворохоблені. На засїданю Палати посольскої дня 21. лютого повстав великий шум із сторони нїмецкої, в хвили, коли справоздавець одної петициї ческої, ґр. Кавніц, з трибуни став одному ческому послови відповідати по чески, а не по нїмецки, як се було доси в звичаю. Нїмцї криком приглушили сей реферат ґр. Кавніца, на що Чехи відповіли грімкими оплесками. В діловодстві парляменту не предвиджено случаю, щоб референт з трибуни міг промавляти в язицї не-нїмецкім. Тому там нема нїякої постанови в тім взглядї. Здаєсь, що аж тепер хтось з Нїмцїв зажадає сего. Реформа виборча не прийде так скоро на порядок дневний, бо статистичні матерьяли ще не готові у всяких напрямах. Мимо того збирає ся субкомітет виборчий 22. лютого на перше своє засїданє по фериях. Кн. Віндішґрец заявив в комісиї буджетовій (20. лютого), що правительство мусить реформу виборчу довести до кінця, але з задержанєм заступництва інтересів, з ненарушенєм прав стану селяньского та міщаньского і лиш в порозуміню з коаліцийними сторонництвами. Всякі точки, мов то правительство не бажає нїякої реформи виборчої, суть проте безосновні. Парлямент буде збиратись частїйше, як в минувшій осени. Лиш деякі днї в тиждни будуть вільні, щоб можна дати час до роботи поодиноким комісиям, именно комісиї буджетовій.

На вчерашнім засїданю Палати послів предложив мінїстер фінансів замкненє рахунків за 1893 р. — Пос. Гавк інтерпелював відтак мінїстра торговлї, чи схоче він уділити учителям шкіл народних і міских 50-процентового опусту цїни їзди на зелїзницях державних. — Президент палати казав відчитати протокол з оногдашного тайного засїданя, з котрого показує ся, що на нїм відчитано інтерпеляцию пос. Кронаветтера до мінїстра справедливости.

Опісля вела ся дальша дебата над §§. 84 до 94, в котрих говорить ся про головну зраду, оскорбленє Монарха і монархів дружних держав. — Пос. Лянґ обговорював при сїй нагодї полїтичне положенє в Чехах і доказував, що кари за полїтичні провини суть за високі. Зрада головна есть полїтичним злочином і повинна бути карана яко такий. — Пос. Пацак ставив внесенє, щоби за зраду держави, яко провину полїтичну, карано лиш вязницею. — Пос. Слями остерігав перед строгою карою за провини полїтичні, позаяк після его думки независимість судиїв есть у нас лиш на папери.

Мінїстер справедливости ґр. Шенборн відповідаючи попередним бесїдникам сказав, що держава задля трудної внутрішної управи державного орґанізму мусить старати ся о сильні средства оборони від внїшних і внутрішних ворогів а послови Слямі сказав, що судиї в Австриї суть вповні независимі. При уступі о оскорбленю Монарха сказав мінїстер, що така держава стоїть і паде з Династиєю і для того всякі напасти на Династию треба безвзглядно строго карати. Члени цїсарского Дому повинні мати лїпшу охорону не лиш яко особи з пануючого Дому, але й взагалї яко династия, позаяк кождий мужеский член есть евентуально покликаний засїсти на престолї. Законна охорона есть тут для того зовсїм оправдана. — По промові референта пос. Пininьского ухвалено дотичні параґрафи після внесеня комісиї.

---

26)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— То ви, Мр. Говес? — спитав тепер Джемс, котрий в сїй хвили пробудив ся, бо на него повіяло холодом — га... хто там коло дверий?

Нїхто не обзивав ся — нїхто анї не писнув, а Джемс думав, що то ему щось приснило ся. Але злодїй стояв вже за порогом — на дворі — холодний вітер обвіяв его розпаленє як в горячцї лице і він пустив ся осторожно серед темноти в недалеку гущавину, щоби не розбудити псів і не звернути їх уваги на себе. Вже дійшов був до низької огорожі, що окружала двірок, і дрожачи на цїлім тїлї перелазив через ню, коли зачепив лївою ногою за топориско від сокири, що була там приперта, а тепер упала.

Аж ось Босий гавкнув, за ним Вач, а за хвильку вибігла й цїла зграя псів з поза хати. Але бо й мулят втїкав тепер довгими скоками до лїса, держачи при тім здобуту рушницю високо до гори; добіг до гущавини саме в пору, коли пси бігли в слїд за ним та уїдали, і крикнув тут до свого товариша, котрого не міг вже добачити: У воду, у воду! — Не марнуючи анї хвильки часу скочив відтак і сам в малий потік та брив в нїм так скоро, як лиш міг, долї водою.

Не уйшов ще й пятнайцять кроків від того місця, де скочив у воду, коли пси, гавкаючи й уїдаючи та дотикаючи носами аж до землї, прибігли там, перескочили через потік і стративши на другім боцї слїд, стали на всї сторони шукати. Аж ось один молодий пес попав на слїд крілика чи може шопа і хоч Босий та Вач зразу не зважали на его дзявканє, то все-таки, коли его голос звабив незадовго й других та цїла зграя пігнала ся вслїд за ним, то й они побігли, щоби як звичайно на польованю бути першими.

— Ха-ха-ха — сьміяв ся мулят сам до себе, коли чув, як гавканє псів чим раз дальше давало ся чути — отто-ж то псиска змучать ся, шукаючи вітра в поли. Але час минає.... гей, Коттон, а де ви?

— Ось тут! — відозвав ся той, підходячи потоком тихенько чим раз близше — ну, було би не добре для нас закінчило ся... а рушницї таки не маєш?

— Так? А ви що думали?... Ось она... нате.... та ще й тайстру вибирайте собі, котра лїпша. Але тепер втїкаймо; тогди, коли пси лежали за хатою, то вітер був для нас догідний, але тепер, коли они вернуть, буде він вже гірший.

— Мусимо дістати ся межи горби. — Там ще найлекше удасть ся нам уйти погонї— сказав Коттон.

— Добре, але годї нам вилїзти з потока скорше, як за пів години, а тогди треба буде таки добре дати ногам знати. Той проклятий Кук уміє добре тропити, а й другі певно також знають ся добре на тім.

— Біжім! — шепнув его товариш і пробовав лядштоком, чи рушниця набита — тут з кождою хвилею для нас небезпечнїйше, але менї аж якось лекше на серци, від коли маю в руках рушницю.

Оба мужчини поступали тепер скорим кроком в мілкім потоцї, що розділяв від себе кілька низьких горбів, і вийшли з него аж тогди, коли він вже за далеко на захід завертав, а їм прецї передовсїм треба було дістати ся до ріки Арканзас. Було то в тім місци, де береги з обох сторін підоймали ся досить стрімко і лиш на право виходили в більшу, хоч каменисту рівнину, а на лїво підоймали ся у вершок високий як гора. Хотїли пустити ся тою рівниною, бо знали, що туди мусять дістати ся до Гелени або околиць сего міста. Мали надію, що там будуть могли на якийсь час укрити ся. А коли-б і тут грозила їм яка небезпечність, ну, то можна було легко украсти який човен і дістати ся на тамтой, безпечний беріг.

* * *

— Чорт же би взяв тоті пси! — відозвав ся Джемс і схопив ся — так чогось уїдають

Перегляд політичний.

Вчера закінчило ся у Відни віче міст, ухваливши однодушно внесене, щоби подати петицию до Ради державної і до правительства о віддане безпосередно столицям країв части надвишки зреформованих безпосередних податків і третини надвишки з податків посередних та особисто-доходових. Кандлєр з Берна подав до відомости, що через реформу податків стратить Берно 160.000 зр. річно.

З Петербурга доносять що студенти тамошного університету хотіли зробити велику демонстрацию перед царскою палатою і вручити єму петицию в справі зміни статута університетского. Поліция повідомлена о тім замкнула приступ до палати. Мимо того настали великі розрухи коло театру. Студенти числом 300 зібрали ся коло реставрациї Палкіна, а коли поліция замкнула реставрацию, они повибивали в ній вікна і пустились як до царскої палати. Коло анничківского мосту здержала їх поліция і тут прийшло до великої бійки, серед котрої покалічено богато студентів, а ще більше арештовано.

З Білграду доносять, що зараз по повороті короля до краю мають бути розписані вибори до нової скупштини. Правительство думає оперти ся на поступових і безпарних, котрих однакож есть дуже мало. На случай некористного для правительства результату виборів була би нова скупштина зараз розвязана і розписані нові вибори. Рістич заявив, що не обійме проводу сполучених радикалів і лїбералів.

Новинки.

Львів дня 23 лютого 1895.

— **Читальні „Просьвіти“.** В повіті львівскім, хоч так близько осередка просьвітної роботи, не чути про читальні, тут селяни так само бідні, як і всюди, а певно більше здеморалізовані, як деинде. В одних Підліскак малих троха лучше дїє ся, хоч і там давнїйше читальня і каса позичкова не могли удержати ся. Але о. Василь Чернецкий і о. Михайло Жарский працювали в громаді тай довели до того, що тепер самі селяни заснували собі знов читальню „Просьвіти“. Дня 2 с. м. отворили єї в домі громадскім. Той будинок посьвячено і в нїм зібрали ся селяни. Збори отворив промовою о. Жарский, заохочував селян до просьвіти. По відчитаню статутів п. І. Строньский учитель зі Стронятина представив нашу неміч та велику нужду і виказав, що тілько через просьвіту можемо з неї вибрести. Виказавши відтак значіне читальні „Просьвіти“ під взглядом моральним і економічним візвав до безупинної в ній працї. Місцевий учитель п. І. Яворский читав „Дещо з анатомії“, а п. М. Зелений, учитель з Вислобік остерігав людий від фальшивих приятелїв. Селянин Палюх радував ся, що селянам можна просьвічати ся. Між тим сьпівав селяньский хор зі Стронятина. В члени читальні вписало ся 46 осіб, між ними кільканацятеро дївчат. Властитель Підлїсок вп. Вайгарт жертвував на цїли читальні 10 зр. і так став членом спомагаючим. Того самого дня вибрано видїл, котрого головою став о. Жарский. До видїлу вибрано також одну дївчину. Так би всюди треба, аби учителї занимали ся також читальнями і аби селянок притягати до читальні, бо чому ж они мають оставати ся темні? — Нові читальні „Просьвіти“ завязують ся в Жовчеві і Дубрнові рогатиньского повіта, в Вуску каменецкого повіта, в Торговици пільній городеньского повіта, в Стареві мостиского повіта і в Николаєві жидачівского повіта. Помагай, Боже, всім!

— **Однакові марки** почтові хотять тепер всюди завести, бо тепер на приклад, як було наші марки післати в чужий край, то они там нїчо не значили; так само чужі в нас. А тимчасом нераз найлекше платити марками, посиланими в листах. Отже тепер нїмецкий почтовий союз запитав всї держави, чи не пристали би на однакові марки. Кажуть, що на то готові всї згодити ся.

— **Портрети** князїв гр. кат. церкви від часів відновленя галицкої митрополиї видала книгарня Ставропигійского Інститута у Львові. На великім гарнім картоні містять ся прекрасні портрети: Є. Е. Митрополита Сильвестра Сембратовича, Преосьв. епископів Юліяна Пелеша і Юліяна Куїловского і бувших митрополитів та епископів: Йосифа Сембратовича, барона Григория Яхимовича, Антона Ангеловича, Томи Поляньского, Михайла Левіцкого, Спиридіона Литвиновича, Івана Ступницкого і Івана Снїгурского. Разом всїх портретів одинайцять. Рисував їх вельми талановитий артист, Осип Курилас, а лїтоґрафував дуже гарно Андрій Андрейчин у Львові. Сї портрети сьвідчать дуже добре о розвою лїтоґрафічного закладу п. Андрейчина. Виданєм сих портретів прислужилась Ставропигійска книгарня длятого, що тепер кождий руский дім може прекрасити свої стїни прекрасним образом. котрий сьміло поручаємо кождому. Цїна єго дуже низька, тілько 1 зр. разом з пересилкою. Відносити ся треба до ставропигійской книгарнї.

— **В яворівскім дівочім інститутї** був дня 2 лютого гарний концерт, уряджений ученицями в честь радника шкільного і інспектора п. Барановского, котрий відвідів інститут. П. інспектор був дуже рад з розвою інститута.

— **На всїх шляхах** державних зелїзниць в місяци січню сего року переїхало 2,244.998 осіб, котрі заплатили 1,462.640 зр. Товару перевезено 1,964.945 тон, за що зелїзниця заробила 5,021.233 зр., отже разом за один місяць січень було зарібку шість мілїонів 483 тисяч 873 зр. Торік в січни мала зелїзниця 40.510 зр. менче доходу, як сего року.

— **Пригоди на провінциї.** З торгу в Станїславові вертала дня 15 с. м. Олена Сегин, жінка стражника зелїзничого з Сїлця, разом з 11-лїтним сином Онуфром до дому. Продала корову і мала при собі 55 зр. В дорозї захопили матїр і сина мороз і снїговиця, через що они замерзли. Селяни з Ямниці найшли їх на другий день. — В копальни нафти „Вовчук“ в Старуни богородчаньского повіта згинув нещасливо робітник Михайло Гуцуляк з Жураків. — При улици Добровольскій в Перемишли до цегольнї Шпіца прийшов дїд Тома Сайдак з Пікулиць і положив ся спати коло печи, в котрій палили. В снї скотив ся Сайдак до печи і впав в огонь. Прискочили робітники і витягнули Сайдака з печи, вже тяжко попареного. Єго відвезли до шпиталю, а дозорця печи Васька Цапяка взяла поліция на допити і буде єго карати. — Зарібник Михайло Гривда з Николович в мостискім повіті так запив ся дня 16 с. м., що нагло помер. Мав 35 лїт. — Так само помер Микола Пайда, 38-лїтний селянин з Хмелю в лїскім повітї; їхав саньми до дому, випав з саний і замерз. — В Бобулинцях бучацкого повіта господар Іван Ільницкий віз дрова і підчас снїговиці заблудив в поли тай замерз. — Страшною смертию помер в Текучи коломийского повіта емеритований учитель Іван Лопатиньский, що мав уже 73 роки. З біди і слабости позбавив себе житя; обляв себе нафтою, запалив і згорів майже на вуголь. — На стациї

цїлу ніч, що чоловік ока й не може зажмурити. Чи чув хто таке!

— А там що такого? — відозвав ся тепер Кук, та й собі схопив ся — ви до кого говорили, Джемс, ...хто то був коло дверий?

— Чого то так пси уїдають? — спитав і Сандер ще заспаний.

— До кого я говорив? — відозвав ся запитаний протираючи собі очи.... або я знаю до кого? Я би присяг на то, що хтось рипнув дверми, але я думав, що то котрий з вас; я був так заспаний, що менї здавало ся, як би то лиш так менї причуло ся і положив ся знову. Зараз по тім стали пси знову уїдати, а тепер....

— Єй Богу.... двері отверті, а моєї рушниці вже нема! — крикнув Кук в сій хвили, що станув був тимчасом на порозї і ледви що там намацав відсунений засув, як і зараз, як би інстинктовно, сягнув по рушницю.

— Хиба-ж можна двері знадворку отворити? — спитав тепер Сандер.

— Хрань Боже! — відповів Кук і з гнїву аж став тупати ногами — всї шпари позабивані дошками — котрийсь з вас, видко, відсунув засув.

— Та-ж з нас нїхто й не рушав ся! — сказав на то Джемс.

— Та хтось мусїв бути тут в хатї — говорив Кук розлючений — грім же би єго тріснув.... аж тепер я знаю, чого то пси так дуже добували ся до хати, ...а я дурний мусїв ще тому злодюзї помагати.

— А не маєте-ж кресала в хатї? — спитав тепер Сандер — таж тут так темно, що можна собі ноги поломити і вязи скрутити.

— Пустіть мене — сказав Джемс — я вам зараз роздую огонь.... я тут знаю домашні уходи.... ви не знайдете нїчого.

Кук шукав тимчасом серед темноти за тайстрами з кулями.

— Бог же би тебе побив! — говорив він сам до себе — де-ж він їх подів, той хлопчище.. чуєш Біль.... Біль! Але-ж бо й спить, як забитий.... Біль.... чуєш.... де ти повісив тайстри з кулями?

Біль підоймив ся, коли почув, що єго кличуть, але довго не міг зрозуміти, чого хотять від него. Аж Джемс, що випорпував вуглики з попелу і роздував їх, відозвав ся:

— Там на кріслї.... на ліво від дверий.... висить одна.... а друга.... а бодай же той попіл, як він гризе в очи.... а друга мусить також лежати там на кріслї.... то моя.

— На котрім кріслї? — спитав Кук живо, обмацавши стояче коло него крісло від гори до споду.

— На тім зараз коло дверий.... межи дверми а шафою.

— То вже їх нема! — сказав Кук і аж заскреготав зубами із злости та друлив крісло від себе з такою силою, що оно упало на все ще спячого Біля і той схопив ся так борзо, як рідко коли.

— Нема обох? — спитав Джемс переляканий і посьвітив по хатї запаленою сосновою ощіпкою — і моєї нема? Та-ж я сам поклав єї тут на крісло.... рушниці також нема а двері отверті.... нема вже нїякого сумнїву, що тут стало ся. В хатї був якийсь злодїй і сьміє ся тепер в кулак.

Мужчини стали тепер чим дух одягати ся, а Біль розпалив в комині огонь і засьвітив сьвічку, щоби в малій комнатї було бодай якотако видко. Коли-ж Кук побачив порожну миску, що стояла з молоком, то єго взяла така лють, що аж не знав, що собі робити та став клясти, на чім сьвіт стоїть. Але що-ж було тепер робити? По звіздах було видко, що була може перша година по півночи, а серед так темної ночи вибирати ся без псів в погоню не було розуму. Коли-ж би були лишили втїкаючих аж до рана, то они могли би були вже так далеко забїчи, що погоня нїчого би не помогла.

— Але що псів чомусь не чути! — відозвав ся Джемс гнївливо і надслухував, чи они де не загавкають.... що найлїпше буде, коли я осїдлаю мого коня і поїду в лїс. Ану-ж пси пігнали ся за злодієм а він вилїз на дерево і они там тепер лежать під ним та виють.

— Не було би розуму! — відозвав ся на то старий Ляйвлї, котрий вже також був одягнув ся — же той злодїй тогди вибіг з хати, коли ти до него говорив.... бо я то чув добре.... то він уйшов що найбільше двіста кроків, заким пси пустились за ним, а тогди він вже не мав часу втїкати. О яких сто кроків дальше мусїли би они єго здогонити, коли-б дїйстно єго витропили. Але менї видить ся, що они пігнали ся таки на слїпо і хто знає, коли вернуть.

— А як би на них, тату, затрубити, рогом? — спитав Біль — може они ще не так далеко і зачують.

— Не богато поможе, але спробуємо.... Але то-ж то би була радість, коли-б так пси були таки зараз прихопили злодія.

— Ну, та ще не за пізно! — відозвав ся на то Джемс — у мене єсть бодай ще одна куля в рушници, а я маю надію, що той злодїй дістане ще нею по шкірі. Але де подів ся мій один черевик? Я поставив тут преці оба разом.

в Райчи на Мазурах Іван Соляк гамівник випав зі своєї будки і смерельно потовк ся. — У Вадовичах померла від чаду мати з сином. — Всї тї пригоди на провінциї, які ми подаємо, справджені ц. к. староствами, отже як ми напишемо, що Гривда і Найда померли з пятики, то наші читателї селяни най собі то добре на вус намотають та поміркують, щоби самі у таку пригоду не впали, бо, як той каже, смерть не трубить, коли губить.

— **Причини біди.** Один господар з Сілця белзкого пише, що селяни сходять на біду, раз через ріжні податки, а друге, через то, що женять ся, не маючи нічого. В нашім, каже, селї є 500 хат, а на рік є 20 до 40 весіль. І хто женить ся? Звичайно такі, що дістали батьківщини морґ або два морґи поля, або дістали то за жінкою, а найчастїйше дістають пару волів, що варті 50 до 100 зр. і корову, що найбільше варта 30 зр. В кілька днів по весїлю воли ідуть на торг, бо треба-ж мати свою власну хату. Продавши воли, їде молодий ґазда купувати десь стару хату, а радше якусь спорохнїлу буду. Купить єї, поставить, вилїпить глиною, сяк-так побїлить — і вже є господар, хоть не має з чого жити. По році починає ся біда на всї заставки. Так пише той господар. Що-ж на то сказати? Годї людям заборонити женити ся, але то правда, що нікому не пошкодило би, як би так паробки перше загосподарували ся, заробили собі між людьми, а потім женили ся. Хто хоче, той все найде собі заробок.

— **Стадо вовків** напало на п. Маґеровского в лїсах межи Бірчею а Мриголодом. П. Маґеровский мав при собі дубельтівку в санях і револьвер. Добрими вистрілами убив двох вовків і вовчицю, чим настрашив цїле стадо, котре розбігло ся. З причини великих снїгів вовки не находять в лїсах поживи і тому волочать ся по полях та по дорогах.

— **Сорочки з паперу.** Японьскі вояки носять сорочки з паперу. Папір той є жовтавий і дуже сильний. Части сорочки або склеюють ся разом, або зшивають ся на машинї; береги сорочок обрабляє ся полотном і на рубцях пришиває ся ґузики. Такі сорочки мають бути дуже сильні і вояки носять їх радо. Розуміє ся, таких сорочок не перуть, тілько носять, доки не підруть ся.

— **Дорога січкарня.** Господар Стефан Пукалець з Грохович в перемиским повітї купив собі ще в році 1888 січкарню за 28 зр. від аґента з Прерова. Січкарня була кепска, так що зараз треба було дати направити. Пукалець заплатив всьо, як треба, хоч переплатив. Але по році фабрика прерівска зажадала ще від него 18 зр. Пукалець взяв ся до покутних писарів о пораду То его знов коштувало. Тепер фабрика казала зліцитувати Пукальця, котрий як порахував, що его січкарня коштувала, то нарахував 94 зр. і 25 кр. Так несовістні аґенти обдурюють наших селян.

— **Електричні плуги.** Від нинї за сто лїт буде може так, що коний не будуть люди зовсїм уживати. Бо й по що? Електрика або бальони або й крила занесуть чоловіка, куди схоче, а до ораня поля будуть уживати електричних плугів. Конї будуть собі ходити самопас по лїсї, як тепер серни або заяцї, і будуть нарікати, як люди мучили їх дїдів та прадїдів. А тимчасом на поли будуть орати, як хто схоче, електричні плуги, що може електричним сьвітлом будуть приспішати жнива, розганяти хмари і Бог знає що робити, бо всьо можливе. На електричні плуги не прийде ся може й ждати сто лїт, бо вже тепер о тім говорять і пишуть. В Берлинї в клюбі рільничім інжінер Бручке мав відчит о уживаню електричних машин до рільного господарства. В Німеччинї уживають до робіт механічних сили 2,384.000 коний, а близько 500.000 волів потягових, підчас коли промисл разом з великими закладами транспортовими уживає тілько 593 000 коний. Конї коштують богато; отже в більших господарствах уживають уже парових машин до роботи, але то також дорого коштує. Як би хотів в Німеччинї 17 мілїонів гектарів рілї зорати паровими плугами, то богато коштувало би. Отже тепер вирахували, що як би завести електричні плуги, то они коштували би тапше, як конї і плуги парові. Були би легкі і можна би ними орати, як би хрестянин захотів. На возї близько поля стояла би машина, котру би рушала льокомобіля, від машини до плугів ішли би рухомі дроти, котрі би посували ся разом з плугами, і не треба би вже погоничів, не треба би кричати анї соб анї цабе, тілько взяло би ся за чепіги, чи за що там, а плуг ішов би як по маслї. Вже навіть таким плугом орали в Німеччинї. Колись, як то прийме ся, буде наприклад кожде село мати свою фабрику електрики. Та фабрика буде освічувати всї хати і цїле село, буде орати, сїяти, жати і молотити, буде воду помпувати і вози возити, буде зливати поля і сушити, а наш брат-селянин сяде собі в хатї і тілько буде відповідні ґузики рушати у своїй хатї, щоби машина робила то або се. Коли-б єму нудило ся, злучить свою хату телефоном з оперою у Львові або у Відни і буде слухати, як там сьпіваки сьпівають. Господи! яка шкода, що вже нас тогди не буде. О нас будуть тогди писати так, як ми тепер о Муринах та Індиянах.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 лютого. Жалобу двірску по бл. п. Архікн. Альбрехтї назначено на чотири недїлї почавши від дня 26 с. м.

Прага 23 лютого. Ріґер складав у намістника іменем староческой партиї кондоленциї з причини смерти Архікн. Альбрехта. — Трибунал виїмковий засудив на тайнім засїданю сотрудника „Narod. List-ів“, Пахмаєра, за провину нарушеня публичного спокою, котрої він допустив ся тим, що оголосив справоздане з віча Молодочехів, на чотири місяцї арешту, а редактора тої ґазети за недогляд на 80 зр. кари грошевої.

Будапешт 23 лютого. Партия независимих ухвалила 42 голосами против 35 внесене о реорґанізациї партиї, котрому противив ся предсїдатель партиї Юст. Дальше ухвалила внесене, домагаюче ся переведеня законів церковних. Внаслїдок ухваленя першого внесеня зложив Юст предсїдательство і вийшов з своїми приклонниками з салї. Нинї має ся розбирати справа его виступленя з партиї.

Рим 23 лютого. На похоронї Архікн. Альбрехта буде заступати короля кн. Аоста.

Париж 23 лютого. Після Аґенциї Гавага мають бути вісти анґлїйских ґазет о якихсь непокоях в Каірі неправдиві.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Посьпішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3·41	7·4
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	-
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	-
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·3
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пор нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ран

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зі зваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

— Та й я не можу знайти своїх чобіт — сказав Сандер — ще лиш того потреба, щоби той злодюга забрав нам нашу обув.

— Они чи не будуть лежати на дворі — замуркотів Кук гнївливо ставувши в дверох — менї видить ся, що я чимсь таким як ніби черевики або чоботи кидав в псів, коли они не переставали уїдати.

— А то красно — казав Сандер, коли тепер ходив потемки і босими ногами на дворі по трісках та ломачу шукаючи за чобітьми — але-ж то знаменито ходити так босими ногами по колючих трісках — ой Господи.... менї видить ся.... я сщиб собі палець.

Джемс прийшов ему тепер на поміч з запаленою скипкою і незадовго понаходили порозкидані чоботи і черевики, а Кук тимчасом зачав серед глухої ночи трубіти рогом, що аж лунало по лїсї. Але довго трубів він надармо і вже хотів перестати, коли тихе скомлене дало знак, що бодай один з псів вже надходить. Незадовго потім сунув ся майже черевом по земли в покорі до свого пана. Аж таки здавало ся, як би він всїлякими способами хотів показати, як тому жаль, що его поведене зовсїм не було таке, як пристало на порядного пса і як він кає ся своєї похибки.

Але Кук занадто урадував ся тим, що вірне звіря вернуло і не довго его сварив. Закляв лиш ему з першу на повитане з цїлої сили, і Босий вислухав то в покорі, а відтак погладив успокоєвного пса по голові.

— Так, мій старий.... нехай тамті собі уганяють, ми оба вже вислїдимо того злодїя. Коби лиш розвиднїло ся, то хиба би він з лихим спілку держав, як би не лишив ся якийсь слїд по нім; воздухом прецї не полетів.

— Але де его шукати? — відозвав ся Джемс.... я того не можу нїяк зрозуміти, як могли псп, що таки зараз пігнали ся за ним, стратити его слїди.

— Уважайте добре, будете видїти, що він пішов потоком — говорив дїдусь. — Вітер віяв з сеї сторони в тамту, то й они не могли его добре звітрити, а коли він свою тропу урвав, то й нічого дивного, що псп тим збаламутили ся.

— Коли так, то він хиба пустив ся долї водою до Місісіпі — відозвав ся на то Джемс; він там може, де можна плисти по потоці, мав привязану яку кану [1]) і буде вже давно на ріцї або в другій державі по тамтім боцї, а ми будемо уганяти ся по фальшивій тропі по горбах.

— Там не було вчера вечером нїякої кану— сказав на то молодий Кук — то знаю на певно. Ще заким змеркло ся, був я там з Турнеровим Генрім, щоби наловити трохи риби і ми там облазили всюди кождий корч.

— А не було там видко нїякої тропи? — спитав его батько.

— Анї одної, бо ми ще дивили ся дуже добре за видрами і були би чей розпізнали слїди чоловіка в мягкій земли.

— Хиба они на горбах — сказав Кук. — Але коли то робота того мулята, о чім я майже не сумніваю ся, то нехай же Господь Бог змилує ся над нашими кіньми.... тогди не треба нам тратити анї одної хвильки часу.

(Дальше буде).

[1]) Кану (canoe) = індийский човен, дуб або довбаний човен.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.